

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1722/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Јосиф Костић“ из Лесковца, ради накнаде трошкова за регрес и исхрану у току рада, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 989/2019 од 11.12.2019. године, у седници већа одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 989/2019 од 11.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 989/2019 од 11.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 943/2017 од 22.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име неплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015. годину, за 2016. годину и за 2017. годину, исплати износе одређене у изреци са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ, почев од доспелости па до исплате, као и да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године закључно са августом 2017. године исплати износе означене у изреци, са законском затезном каматом на сваки појединачно одређен месечни износ од доспелости, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да са тужиљом закључи анекс уговора о раду, којим се запосленој тужилци признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава се у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, што уколико тужена не учини, пресуда у овом спору има се сматрати правним основом за утврђивање висине, исплату и изражавања накнаде наведених трошкова. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.247,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 989/2019 од 11.12.2019. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18..ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање накнаде регреса за годишњи одмор и накнаде за исхрану у току рада. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев, налазећи да је тужиљи исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда, на основу чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 06.12.2017. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 484.736,51 динар, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Будући да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић